

## Sikem, vagy Bétel?

Lectio: 1 Móz 35,1-15

**Textus: 1 Móz 35,1-3**

Kedves Testvéreim! Olyan jó olvasni már az Ige kezdő szavaiban, hogy Istennek van mondanivalója Jákóbbhoz. Nagyon fontos ez, hogy Isten szólt Jákóbbhoz. Bár többször is beszélt vele az Úr, többször is megjelent neki az Úr, de most újból kell szóljon hozzá, hiszen Jákób veszélyes élethelyzetbe került.

Azt halljuk itt: **„Kelj fel, eredj el Bételbe és telepedjél le ott.”** A Mózes első könyvének 33. Részében azt olvastuk az elmúlt héten, hogy Jákób kibékült Ézsauval, de előtte egy éjszakán át küzd az angyallal, aki megáldja. Aztán reggel, hajnalban látja Jákób, hogy jön Ézsau 400 emberrel és megijed. Ajándékot küld előre Ézsauinak, ő is hétszer meghajtja magát, a földig hajol, Ézsau pedig elébe fut és megölelte, megcsókolta és sírtak. Semmi szükség nem volt már az ajándéokra. Isten kiengesztelte Ézsaut.

Amikor erről olvastam, azokra a testvérekre gondoltam, akik ma is úgy élnek, mint Ézsau és Jákób. Elsőszülöttség, vagy vagyon? De mindenképpen valami miatt összevesztek és nem tudnak szeretettel viszonyulni egymáshoz. Így egymás ellenségeivé válhatnak a testvérek.

Jákób is fél Ézsautól. Nem kellene magunkat az Úrra bízni és kérni Őt, hogy munkálkodjon bennünk, hogy a testvéri szeretet újra fellángoljon a szívünkben? Nem csak a vér szerinti testvérekről beszélek, hanem önmagunkról, akik Krisztusban egymásnak testvérei vagyunk. Hányszor viselkedünk szeretetlenül egymással szemben?! Hányszor mondunk egymásról olyan dolgokat, ami nem igaz! Halljuk valakitől és tovább mondjuk. Testvéreim, nem méltó ez mihozzánk! Az lenne méltó hozzánk, hogy amikor csak tehetjük, az Igét tanulmányozzuk és azt megéljük. Bár nehéz az Ige szerint élni, de Isten Szent Lelkét kell segítségül hívni és Isten Szent Lelke elvégzi az emberben. Isten ki akar engesztelni bennünket, hogy ne haragudjunk egymásra és inkább keressük egymásban a szépet és a jót. Inkább örüljünk annak, ha valakinek ragyog a szeme az örömtől, vegyünk részt az ő örömeiben és ne irigykedjünk egymásra. Ha talán valaki bajban van, akkor álljunk mellé és segítsünk, vagy vigasztaljuk, bátorítsuk, erősítsük.

Látod, Jákób is eltévesztette az ő életét s amikor látta, hogy jön Ézsau, nagy félelmek közepette megy elébe és már alázatos, már hétszer hajtja meg magát a földig hajolva. Félt tőle. Nem jobb az, amikor szeretettel öleljük át egymást? Jézus erre a szeretetre akar megtanítani bennünket.

Aztán azt halljuk az Igéből, az előbbi részekből, hogy Jákób Szukkótban telepszik le és ott épít házat magának. Pedig Isten nem azt mondta neki, hogy én vagyok a Szukkót Istene. Isten azt mondta neki: **„Én vagyok a Bétel Istene.”** Ez azt jelenti, hogy nem lett volna szabad ott letelepednie. Nem lett volna szabad ott megmaradnia és házat építenie. Mi is hajlamosak vagyunk arra, Testvéreim, hogy megelégedjünk „Szukkóttal”, vagyis egy kisebb áldással. Sokszor azt mondjuk: Jól van ez így! Jó lesz ez nekünk! Ne változtassunk! Pedig Isten azt mondja, hogy Ő a Bétel Istene.

Aztán tovább megy Jákób és eljut Sikembe. Már ismét megáll?! Isten nem parancsolja neki, hogy Sikemben telepedjen le. Sikem keserű gyümölcsöket terem Jákób számára. Sikem, - már nem a helységről, hanem egy férfiről beszélek, megszeplősíti Dinát, szégyenfolt esik a családján. Ezt Simeon és Lévi, Jákób két fia kíméletlenül megtorolja. A két fiú próbál igazságot tenni. Jákóbnak nagy szomorúságot jelent az, hogy fájdalmasan telnek a napjai az állandó félelem miatt. Félt a kánaániaktól, a periziektől, ahol vérfürdőt rendezett Simeon és Júda. Nyugtalan, szorongó az élete. Félti magát is és félti a családját is.

Ez nem egyeztethető össze az Istenben bízó élettel. No, de hát ha nem Istenben bízunk az ember, hanem önmagában, akkor elkezd félni. Vajon a mi Istenben bízó életünk milyen? Csak szánkkal valljuk, ajkunkkal mondjuk, hogy mi hiszünk és bízunk az Úr Istenben? Amikor veszélybe kerülünk, akkor aggodalmaskodunk és félelem tölti el a szívünket? Hányszor megfogalmazódik a kérdés: Vajon mi lesz holnap? Mi lesz velünk és szereteteinkkel a jövőben? Nem kellene inkább imádkoznunk?! Sokszor a szülő miatt is félt, mert a gyermeke fékezhetetlenül vad, engedetlen és világias. Nem járnak hűséggel az Isten előtt. Mint ahogy Jákób sem és az ő gyermekei. Régen rossz annak a családnak, annak minden egyes tagjának, ahol nem veszik komolyan az Istennek az Igéjét! Akik nem járnak hűséggel az Isten előtt. Vagyis nem csak hébe-hóba és nem csak ímmel-ámmal imádkozom és komolyan veszem azt az Istent, aki engem nem „Szukkótba”

akar engem elvezérelni, de még „Sikembe” se, hogy a bűn mélységébe maradjak, hanem Bételbe akar látni. Gal 6,7 ezt mondja: **„Ne tévelyegjetelek, Isten nem csúfoltatik meg, mert amit vet az ember, azt fogja aratni is.”** S még mielőtt összeroppannál, összetörnél lelkileg amiatt, hogy nem volt jó a te vetésed s akkor milyen lesz az aratás, halld a vigasztalást, hogy minden mi rossz vetésünk ellenére jön a kegyelem. Nem úgy jön a kegyelem, hogy megvéd Isten bennünket a botlásoktól és a szomorú élethelyzetektől. Engedetlenségünk után megláthatjuk, hogy milyen nagy az Isten kegyelme. Megláthatjuk, hogy milyen keserves dolog elszakadni az Istentől! Ez a kegyelem. Emlékezz csak a tékozló fiúra, aki kikérte a vagyonból a reá eső részt. Messze vidékre ment, mindent eltékozolt és a disznók vályúja mellett meglátja: **„Az én Atyámnak mily sok bérese bővelkedik kenyérben én pedig éhen halok meg.”** (Luk 15). A mélységek mélységében gondolt vissza az atyai ház békéjére és boldogságára, arra, hogy mit veszített el! Érted már, hogy miért engedi meg Isten, hogy mélységekbe kerüljünk? Ilyenkor érzékeljük azt és becsüljük azt, hogy mit jelent az Isten közelében lenni! Áldjad az Urat, ha ezt te már megláttad! Ugyanis a legtöbb ember, amikor mélységbe kerül, elfordul az Úrtól. Isten a mélységeket, a fájdalmakat, a kereszthordozásokat azért adja, hogy annál inkább értékeljük az Ő kegyelmét. Akkor sem hagy el: Velünk van és szól hozzánk, mint Jákóbbhoz is. Ilyenkor látjuk meg, hogy nem jól élünk, nem helyes az, amit teszünk.

Jákób családjában is sok erkölcsi rossz gyűlt össze. Sok bűn. Isten ekkor szól hozzá és mondja: **„Készülj, menj fel Bételbe, telepedj le ott!”** Készülj! Hallod, Testvérem? Sokszor rossz helyen telepszik meg az ember. Készülj és állj onnan tovább! Különben még mélyebbre jutsz. Halld meg Isten szavát és engedelmeskedj Neki! Különben gyötrelmesebb lesz az életed. Már is az! Hiszen Isten nélkül, az Ő Igéjének a komolyan vétele nélkül az ember csak butaságokat tud cselekedni. Elrontja az életét. Isten szól: Készülj, ember! Nem ez a te helyed! Én nem ilyen életre teremtettelek téged! Nem a gyötrelmekre, nem a fájdalomra teremtettelek! Ezt a bűn teszi veled! A sátán kajánul mosolyog, kacag a te botladozásodon, nyomorúságodon, gyötrelmeiden. Isten azt mondja: **„Menj föl Bételbe!”** Mi a mélységekben vagyunk és sokszor még jól is érezzük magunkat. Sok ember azt mondja: Mit tudjak csinálni? Jól van ez így! Majd csak lesz valahogy! Testvéreim, nem jól van ez így! Hiszen az embernek mindig arra kell

törekednie, hogy minél teljesebb legyen az élete. A napokban olvastam arról, hogy nagykorú keresztyének kellene, hogy legyünk. Sokszor azoknak is gondoljuk magunkat. Ám, ha csak a tudásnál maradunk és ha csak elmélkedünk és beszélünk róla, az nem elég. Akkor még „halott nagykorú keresztyének vagyunk” (J.A.W. Verhoeven). Ahhoz, hogy élő keresztyének legyünk, meg kell, hogy teljesedjünk a Krisztus teljességével, a Krisztus szeretetével. Ezért mondja Isten Jákóbnak: **„Készülj, menj föl Bételbe, telepedj le ott!”** Ne maradj a bűnök mocskában, a sáros fertőben! Nem Sikem való neked, ahol csak gyötrem van számodra lányod miatt is, fiaid miatt is. De ennek te vagy az oka, mert te nem éltél úgy, hogy példát mutass a számukra. Az egész család ott van a mélységben. Kelj föl! - mondja sok családban az Úr Isten. Az ember azonban nem akarja meghallani. Elengedi a füle mellett. Ha meg is hallja, kérdezősködik: Miért hagyjam ott Sikemet? Hiszen jó ez nekem! Eddig is így éltek az őseim! Miért kell akkor megváltoztatnom az életemet?! Csak azért, hogy el ne pusztulj, drága Testvérem!

Bétel azt jelenti magyarul: az Isten háza. „Az Isten házában minden egyes kő élő kő. Isten háza minden kövével kapcsolatban van és a test minden tagjával.” (C.H.Mackintosh). Lelki értelemben van ez így. Nem erről a templomról van szó. Bár ide gyűlünk össze, de hogy mondja Péter? **„Akihez járulván, (vagyis Jézushoz), mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Istennél választott, becses kőhöz, ti magatok is, mint élő kövek, épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozatok, amelyek kedvesek az Istennek a Jézus Krisztus által.”** (1 Pét 2,4-5). Imádkozva, templomba járva, Igét olvasva és megélve, a szeretetmunkát gyakorolva, szolgálva járulunk az élő kőhöz és épülünk lelki házzá. Így épülünk erre a sarokkőre, élő kőre. Nagyon fontos ez a kő és erre ráépülni lelki áldozatokkal, így teljeseedik ki a mi életünk.

Egyébként Jákób is erről beszél, csak másképpen. Azt mondja az ő háza népének és mindazoknak, akik vele vannak: **„Hányjátok el az idegen isteneket, akik köztetek vannak, és tisztítsátok meg magatokat, és változtassátok el öltözeteket. És keljünk fel és menjünk fel Bételbe, hogy csináljunk ott oltárt annak az Istennek, aki meghallgatott engem az én nyomorúságom napján és velem volt az úton, amelyen jártam.”**

Mennyire világos ez. Van egy ember egy családban, aki Istenre figyelve ráébred arra, hogy eltévesztette az életét. Ezt Isten adta tudtára. És hallgat az Isten szavára. Nem okoskodik, hogy ő jobban tudja, hogy mi jó neki és az ő családjának. Jákób megalázza magát és szól az ő háza népének és mindazoknak, akik vele vannak. Vigyázz, Testvérem, hogy milyen helyet foglalsz el a családban, az egyházban! Tudod-e vállalni az ilyen vezető szerepét? Aki Istenre mutat és nem a bálványok között él. Sőt, azokat el kell, hogy dobálják maguktól a család tagjai. Ez azt jelenti, hogy a bálványokat nem szabad tovább imádniuk. Azokat el kell dobni, messzire el kell, hogy vessék maguktól.

Én is ezt mondom: Ne imádjatok csak egy Istent! Az élő Istent! Azt az Istent, Aki Jézus Krisztusban közel jött hozzád, Aki vérével tisztává tesz és Aki Szent Lelke által munkálkodik a szívünkben.

Még azt is mondja Jákób, hogy „tisztítsátok meg magatokat és változtassátok el öltözeteiket. Megtisztulni a Jézus vérében és elfogadni Tőle a szép fehér ruhát! – így vehetünk részt majd a királyi menyegzőben. Jézus ilyen tiszta, fehér lelki ruhát kínál nekünk. Miért kell ragaszkodnunk a szennyeshöz? Ezért olyan félelmetes az ember élete és ezért aggodalmaskodunk sokszor! Ám, ha Jézustól elfogadjuk, máris békességünk lesz és akkor oltárt építünk, és akkor lelki áldozatokkal áldozunk időnkéből, erőnkéből képességeink szerint az Úrnak. Alig várjuk, hogy szolgáljunk az Isten dicsőségére! Így épülünk fel lelki házzá, szent papsággá és így leszünk az Úr Jézus Krisztus által Istennek megtartásra választott népe. Áldozunk annak az Istennek, aki meghallgatott bennünket és minden gyarlóságunk ellenére a nyomorúságok közepette is velünk volt az úton.

Így épülünk lelki házzá „Bételben”!

Ámen.

Biharszentjános, 2015.06.28.

Csomay Árpád.